

Ποιος δικαιούται να κρίνει την Κίνα;

Της **ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ ΣΩΚΟΥ***

Καθώς η ένταση στα Στενά της Ταϊβάν οξύνεται και οι ΗΠΑ προειδοποιούν ότι οι ασκήσεις περικύκλωσης της νήσου από την Κίνα υπονομεύουν την ειρήνη στην περιοχή, ας δούμε τι προηγήθηκε. Οι κινεζικές ασκήσεις ξεκίνησαν όταν τελείωσε το επίσημο ταξίδι του Εμανουέλ Μακρόν στην Κίνα και ήρθαν ως απάντηση στη συνάντηση του επικεφαλής του αμερικανικού Κογκρέσου Κέβιν Μακάρθι με την πρόεδρο της Ταϊβάν Τσάι Ινγκ-Βεν, όταν εκείνη σταμάτησε στις ΗΠΑ κατά το αεροπορικό ταξίδι της για τη Λατινική Αμερική.

Το γεγονός θυμίζει ότι, αν και είναι η συνεργασία της Κίνας με τη Ρωσία που απασχολεί την επικαιρότητα λόγω του πολέμου στην Ουκρανία, είναι η Ταϊβάν εκείνη που θα μπορούσε να προκαλέσει ένα θερμό επεισόδιο μεταξύ των Ηνωμένων Πολιτειών και της Κίνας τα επόμενα χρόνια.

Προσπαθώντας να συγκρατήσει την ένταση, η κυβέρνηση Μπάιντεν διεμήνυσε εκ νέου ότι δεν προτίθεται να αλλάξει την πολιτική αναγνώρισης της «μίας Κίνας», η οποία ισχύει από την εποχή που ο Νίξον πήγε στην Κίνα βάζοντας τέλος στην εποχή της αμοιβαίας εχθρότητας, πριν από μισό αιώνα. Το 1972, στο πλαίσιο μιας ρεαλιστικής εξωτερικής πολιτικής που είχε στόχο την απομόνωση της Σοβιετικής Ένωσης, ο τότε υπουργός Εξωτερικών Χένρι Κίσινγκερ διαπραγματεύτηκε ένα κοινό ανακοινωθέν στη βάση της κατανόησης ότι η Κίνα δεν σχεδίαζε να αλλάξει διά της βίας το πολίτευμα της Ταϊβάν, όπου οι Ηνωμένες Πολιτείες αναγνώριζαν «ότι οι Κινέζοι και στις δύο πλευρές των Στενών της Ταϊβάν θεωρούν ότι υπάρχει μόνο μια Κίνα».

Το δημοκρατικό καθεστώς της Ταϊβάν όμως είναι μια προϋπόθεση που ενοχλεί ολοένα και περισσότερο την Κίνα, προκαλώντας ανησυχία ότι μια πολεμική σύρραξη στην περιοχή είναι ζήτημα χρόνου. Βεβαίως,

πέρα από το πολίτευμα της Ταϊβάν, τα συμφέροντα των ΗΠΑ και των συμμάχων τους στην περιοχή υπαγορεύουν επίσης την ελεύθερη ναυσιπλοΐα στα Στενά της Ταϊβάν και στη Νότια Κινεζική Θάλασσα.

Και οι Ευρωπαίοι; Μετά το ταξίδι του Γάλλου προέδρου στην Κίνα, ο Κινέζος πρόεδρος εμφανίστηκε ενοχλημένος από την αναφορά των Ευρωπαίων πολιτικών σε ζητήματα εξωτερικής πολιτικής. Μια ομιλία της προέδρου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Ούρσουλα φον ντερ Λάιεν για την Κίνα είχε ήδη δώσει το στίγμα μιας αυστηρότερης στάσης αρχής της Ευρωπαϊκής Ένωσης, και στις συζητήσεις της με τον Κινέζο πρόεδρο η ίδια τόνισε ότι δεν πρέπει να υπάρξει αλλαγή στο στάτους της Ταϊβάν.

Η Ταϊβάν είναι εκείνη που θα μπορούσε να προκαλέσει ένα θερμό επεισόδιο μεταξύ των Ηνωμένων Πολιτειών και της Κίνας τα επόμενα χρόνια.

Δεν είναι λοιπόν περιεργό ότι προκάλεσε ενόχληση, όχι μόνο στην Ουάσινγκτον, η πρόσφατη δήλωση του προέδρου Μακρόν ότι, στο όνομα της στρατηγικής της αυτονομίας, η Ευρώπη θα πρέπει να κρατήσει αποστάσεις από τις σινοαμερικανικές εντάσεις για την Ταϊβάν, αποφεύγοντας «τον μεγάλο κίνδυνο του να εμπλακεί σε κρίσεις που δεν είναι δικές μας». Διότι κάποιιοι θα υποστήριζαν ότι η υποστήριξη μιας δημοκρατίας από έξωθεν επιβουλές είναι ευρωπαϊκή υπόθεση, όπως είναι και εκείνη της εδαφικής ακεραιότητας...

* Η κ. Κατερίνα Σώκου είναι Nonresident Senior Fellow στο Atlantic Council και ερευνήτρια εξωτερικού στο **ΕΛΙΑΜΕΠ**, Έδρα **Θεοδώρου Κουλουμπή** για τις Ελληνοαμερικανικές Σχέσεις.